

Κι' ἀπ' ἑλα τὰ βιβλία του—βιβλία προφητικά, πού μιὰ μέρα ἡ Φυλὴ θὰ τὰ βάλῃ κοντὰ στίς προφητείες τοῦ Γιαννοπούλου — ξεκαθαρίζει πῶς ὁ Ἰδᾶς θέλει τὸ ἔθνος ὅπως ὅπως τὰ κουνήθῃ, νὰ πολεμήσῃ, γιατί ὅπως λέγει «*τὰ ἔθνη φτωχαίνουν, πὺν οἱ ἀνθρώποι ζοῦν χωρὶς ὁρμές, δίχως τυχοδιωκτικὴ ὁρμή, χωρὶς πολεμικὴ μανία*». Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι νὰ γείνῃ τὸ ὄνειρο γιὰ τὴν ἔνωση τῆς ἑλλ. φυλῆς, ὅμως «γιά νὰ μείνῃ ἡ Ἑλλάδα ὅπως εἶναι, οὔτε λόγος νὰ γίνεταί».

Κι' ὅταν ὁ Ἰδᾶς πού πόνεσε τόσα χρόνια πρὶν ἀπὸ μᾶς (ἡμεῖς πονούσαμε μοναχὰ γιὰ τὴν Κρήτη καὶ πάλι μόνο σὰν θέλαμε νὰ ρίξουμε τὴν Κυβέρνηση) στὴν ἀνάγκη εἶναι εὐχαριστημένος καὶ μὲ τόσα λίγα πράγματα, νομίζω ὅτι τὸ **ἀνάθεμα** μποροῦσε νὰ τὸ πῇ ἕνας τὸ πολὺ κακόπιστος ἀντιπολιτευόμενος. Ὁχι ὅμως καὶ Σὺ Βροῦτε.

ΚΑΙΣΑΡ

ΜΕ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Πολλὰ γράφουνε τὰ φύλλα καὶ τὰ Ἑλληνικά καὶ τὰ ξένα γιὰ τὸ μοιρασμὸ μετὰ τὸν πόλεμο. Ὁ ἕνας γράφει ὅτι ὑπάρχουν συνθήκες καὶ χάριτες, ὁ ἄλλος ὅτι θὰ μοιράσουν κατὰ τὶς θυσίες τους, ὁ τρίτος ὅτι θὰ εἶναι ὁ Τσάρος τῆς Ρωσσίας ὁ διαιτητής. Ἀπορῶ, πῶς εἶναι δυνατό στὸν 20ον αἰῶνα θὰ γίνῃ τέτοια συζήτηση. Μήπως πρόκειται γιὰ βόδια ἢ γιὰ ξεροκάμπους; Αὐτὰ μποροῦνε νὰ μοιραστοῦνε δίχως νὰ ρωτηθοῦνε· ἐκεῖνοι ἀγοράζονται κατὰ τὴν τιμὴ, πού τοὺς δίνει κάποιος μεσίτης. Μήπως στὴν ἐποχὴ μας κυριαρχεῖ ἀκόμα ἡ ἰδέα ὅτι ὁ ἄθρωπος εἶναι τόσο πιὸ πολὺ εὐτυχής, ὅσο μεγαλειότερη εἶναι ἡ πατρίδα του, ὅσο πιὸ πολὺ ἄθρωποι γλείφουνε τὰ ἴδια γραμματόσημα; Κατ' αὐτὸν τὸ λογαριασμό, οἱ Ρῶσοι ἔπρεπε νά'ναι οἱ εὐτυχέστεροι ὅλων τῶν ἀθρώπων γιατί τὸ κράτος τοὺς ἐμπεριέχει 120 μυλλιούνια κατοίκους, ἔπρεπε ὁ Ἰταλὸς νὰ ἀξίῃ δέκα φορές τόσο σὰν τὸν Ἑλβετὸ γιατί ἡ Ἰταλία ἔχει 30 ἑκατομμύρια καὶ ἡ Ἑλβετία 3!

Μήπως ἡ ἔκφραση, ὅτι θέλουμε νὰ ἐλευθερώσουμε τοὺς ὑποδούλους ἀδερφούς εἴτανε μιὰ κωμωδία, πού ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δὲν τὴν πιστεύουμε πιά; Μήπως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχθρῶν πού σκοτώσαμε στὸν πόλεμο μᾶς δίνει τὸ δικαίωμα νὰ καταπατήσουμε τὸ ἐλεύθερο θέλημα ἑνὸς ἀθρώπου, νὰ ἐκλέξῃ ὁ ἴδιος τὸν κυρίαρχό του; Ὁχι, ὄχι, χίλιες φορές ὄχι. Ἄν θέλουμε νὰ εἴμαστε προοδευμένο Κράτος, ἀθρώποι τοῦ 20ου αἰῶνα, τότες δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσο γιὰ νὰ χαράξουμε τὰ σύνορά μας, παρὰ τὸ δημοψήφισμα.

Γιατί ἡ Ἑλλάδα νὰ ἔχει πιὸ πολλὰ δικαιώματα

στὴν Κρήτη ἀπὸ τὴν Τουρκία, ἀφοῦ ἡ Τουρκία τὴν κυρίεψε στὸ 1669; Γιατί ὁ λαὸς τῆς Κρήτης τὸ θέλει ἔτσι.

Γιατί ἡ Σάμο νὰ ἀνίκει στὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ οἱ Δυνάμεις δὲν τὸ θέλουν; Γιατί ὁ ἴδιος ὁ λαὸς τῆς Σάμου τὸ θέλει ἔτσι.

Γιατί ἡ Ρόδο νὰ μὴ μένει στὴν Ἰταλία, ἀφοῦ ἡ Ἰταλία ἔχει τὸ δεκαπλάσιο πληθυσμὸ τῆς Ἑλλάδας; Γιατί δὲν τὸ θέλει ὁ λαὸς τῆς Ρόδου.

Θέλετε παραδείγματα τῆς ἱστορίας;

Ὁ Γαριβάλδης, ὅταν μπῆκε νικητὴς σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς μέλλουσας Ἰταλίας δὲν τοῦφθανε τὸ δικαίωμα τοῦ κατακτητῆ, ἀλλὰ πρὶν ἐκλεχθεῖ ἕνας ὑπάλληλος, ἐκήρυξε δημοψήφισμα γιὰ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἴδιο λαὸ τῆς ἐλευθερωμένης ἐπαρχίας, ποιὸ βασιλεῖα θέλει, καὶ ἔτσι βλέπουμε τὰ ψηφίσματα τοῦ Μιλάνου, τῆς Φλωρεντίας, τῆς Νεάπολης, τῆς Βενετίας καὶ τῆς Ρώμης, καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ σημερινοῦ Ἰταλικοῦ Κράτους πού ἔχει ἕνα ἑκατοστὸ μόνο ξένους, δηλαδὴ μὲ πληθυσμὸ 30 ἑκατομμύρια οὔτε μισὸ ἑκατομμύριο ξένους, δηλαδὴ Γερμανούς, Γάλλους, Ἀρβανίτες καὶ Ἑλληνες! Ὁμολογῶ ὅτι εἴμουν ἀρκετὰ ἀπλοϊκὸς γιὰ νὰ νομίσω ὅτι τὸ ἴδιο θὰ κάμουν οἱ κληρονόμοι τοῦ Γαριβάλδη στὴν Τριπολιτίδα καὶ στὴν Πάτμο!

Ἄλλο παράδειγμα ἡ Νορβηγία τοῦ 1905. Μιὰ ὥραία πρωΐα ἡ Κυβέρνηση τῆς Νορβηγίας ἀνέγγειλε στὸ βασιλεῖα τῆς Σουηδίας, ὅτι ἀναλαμβάνει ἡ ἴδια τὴ φροντίδα γιὰ τὴ Νορβηγία, ἀφοῦ ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας ἀδύνατο νά'ναι καὶ βασιλεὺς τῆς Νορβηγίας· τοῦ τόπε μὲ καλὸ τρόπο γιὰ νὰ μὴ θυμώσει, τοῦ τὰ ξήγησαν ὅλα καλὰ, καὶ τοῦ πρόσπεσαν, ὅτι δὲν εἶναι δικό τους καπρίτσιο, ἀλλὰ ἔτσι τὸ θέλει ὁ λαός, ἃς τὸν ρωτήσῃ ἂν θέλει, καὶ σ' ὅλη τὴν Νορβηγία, σ' ὅλα τὰ χωριά ἔγινε δημοψήφισμα καὶ παντοῦ ἡ ἴδια ἀπάντηση: «Θέλουμε ἰδιαίτερο βασιλεῖα!» Κ' ἔτσι ἔγινε, δίχως σφαγές, δίχως διαδήλωσες, δίχως ἀνάμειξη τῶν Μεγάλων Δυνάμεων.

Γιατί νὰ μὴ γίνεῃ ἔτσι καὶ στὴν Καβάλλα, στίς Σαρανταεκκλησιές, στὴν Αὐλώνα, στὸ Μοναστήρι, στίς Σέρρες, στὴν Καβάρνα καὶ στὴ Σιλίστρα; Ἄν θέλουν οἱ κάτοικοι τῆς Καβάλλας νὰ πάει ἡ Καβάλλα στὴ Βουργαρία, τί δικαίωμα ἔχουμε μεῖς νὰ τοὺς κρατήσουμε; Ἄν θέλουν νὰ πάει στὴν Ἑλλάδα, πῶς μποροῦμε νὰ τοὺς πουλήσουμε;

Ἄς εἶναι. Θὰ ἔχουμε ἴσως καὶ μεῖς καμιὰ ἐκπληξη, ἄνα χωριό, καμιὰ πόλη, πού θέλαμε νὰ γίνε δική μας, νὰ ψηφίσῃ γιὰ τὴ Βουργαρία ἢ γιὰ τὴν Ἀρβανιτιά, τί μᾶς νοιάζει; Ἐδιώξαμε τοὺς κατακτητὲς γιὰ νὰ γίνουμε χειρότεροι αὐτῶν; Ἄλλὰ βεβαίως θὰ βρεθοῦνε ἄλλα τόσα μέρη, πού θὰ μᾶς

ζητήσουν. Μοῦ φαίνεται καλλίτερο νὰ κερδίσουμε ἓνα χωριὸ Ρωμιοῦς, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ πάει στὴ Βουλγαρία, παρὰ νὰ κρατήσουμε μὲ τὴ βία ὃ Βουλγαρικά, ποὺ δὲ μᾶς θέλουν.

Τί μεγάλο παράδειγμα γιὰ τὸ μέλλον! Τί μᾶς εἶναι τρεῖς ξερόβουνα στὴ Μακεδονία, ἂν αὐτὸ τὸ παράδειγμα μᾶς ἀνοίγει νέες ἐλπίδες στὴ Ρωμυλία καὶ Θράκη, στὴ Μικρασία καὶ Συρία; Τί γιὰ τὴ Ρουμανία ἢ Σιλίστρα σχετικῶς πρὸς τὴ Βεσσαραβία καὶ Τρανσυλβανία; Τί γιὰ τὴ Σερβία τὸ Μοναστήρι στὴ σύγκριση τῆς Βοσνίας;

Τέτοιο κατόρθωμα θᾶξιζε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὶς νίκες τῆς Κουμάνοβας, τοῦ Λουλέ-Πύργου ἢ τῆς Γιαντισᾶς.

Καὶ μεῖς οἱ δημοτικιστὰδες, ποὺ δίνουμε περισσότερο κῦρος στὴ γλώσσα τοῦ λαοῦ, ποὺ ἔσωσε τόσους αἰῶνες δίχως βιβλίον καὶ δίχως δασκάλους τὸ **νερό**, τὸ **σκυλί**, τὸ **χαμό**, καὶ τόσες ἄλλες λέξεις, παρὰ στὴ χάρτινη ἐπιστημονικὴ γλώσσα ποὺ δὲν κατώρθωσε νὰ δώσει ζωὴ οὔτε στὸ «**ἐλθὲ**» καὶ στὸ «**πατήρ** καὶ **μήτηρ**», ἔμεῖς πρέπει περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους νὰ ὑποστηρίξουμε μιὰ λύση, ποὺ σέβεται τὸ δικαίωμα κάθε ἀθρώπου νὰ ἐκλέξη μόνος του τὸν κυρίαρχον καὶ τὴν πατρίδα του. Ἡ ἐλευθερία τοῦ ἑνὸς δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ἐμπόδιο καὶ βάσανο γιὰ τὸν ἄλλον. Αὕτῃ ἡ λύση εἶναι ἡ μόνη, ποὺ μποδίζει νὰ γίνουμε ἀγανακτικὰ καὶ ἀντιπολιτευτικὰ ρεύματα σὲ κεῖναι τὰ μέρη ποὺ ἔχουν τόσην ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία καὶ τάξη γιὰ τὴν ἀνάπτυξή τους.

Ἄς ἐρωτηθεῖ κάθε χωριὸ στὴ Χιμάρα, στὸν κάμπο τοῦ Μοναστηριοῦ, στὰ Σαντζάκια Σερῶν καὶ Δράμας, στὴ Θράκη καὶ στὴ Δοβρουτσά, καὶ θὰ γίνῃ ἓνα ἔργο σταθερώτερον ἀπὸ ὅλες τὶς formules καὶ τὰ statu quo, ποὺ μαγερεῦνται στὰ τέσσερα ἄκρα τοῦ κόσμου.

Βιέννη

ΠΙΓΑΜΜΑ

ΣΑΣ ΘΕΛΟΥΜΕ!

Κ' ἐμεῖς Σαραντακλησιώτες, Ἀδριανουπολίτες, Σκοπιανοί, Σουφλιώτες καὶ ἄλλοι τόσοι ποὺ εἴμαστε τώρα κάτω ἀπ' τοὺς Βουλγάρους, χαρήκαμε, ἀκρόσαμε, κλάψαμε ἀπ' ἀναγάλλιαση γιὰ τὶς νίκες τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου, τοῦ στρατοῦ **μας** καὶ τοῦ στόλου **μας**. Φτερούγισε ἡ καρδιά μας, ἔταν οἱ Ἑλληνες μπῆχαν στὴ Σαλονίκη, φωνάξαμε καὶ μεῖς «ζήτω» δταν τὰ καράδια μας στρημόναν τὰ τούρκικα τσακισμένα μέσα στὰ Στενά. Μὰ πολλὰς φορές καὶ μένα μὲ πιάνει τέτια ζούλια γιὰ τὰ ἄλλα τὰ λεφτερωμένα πιά ἀδέρφια μας, ποὺ

συλλογίζουμαι μὴν ἔτι ἔγινε εἶναι κανένα τρομερὸ λάθος, θέλω νὰ πῶ τὸ πῶς ἀκολουθήσαμε τὴν Ἑλλαδικὴ πολιτικὴ καὶ ὄχι τὴν ἐθνικὴ, τὴν Πανελληνία, ὅπως τὶς λέγει ὁ Βροῦτος (Νουμάς, ἀριθ. 497 σελ. 545). Καὶ ἔμωσ ἡ λογικὴ, σὰν ἡσυχάσω, μοῦ ἔρχεται ἀδυσώπητη καὶ μπρὸς τῆς πρέπει νὰ σωμαίνει ἡ καρδιά. Τί ἐλπίδες εἴχαμε μεῖς καὶ πάνω; Θὰ μπορούσαμε, ἐνωμένοι μὲ τοὺς Τούρκους, νὰ σταματήσουμε τὸ Σλαβικὸ χεῖμαρρο, ποῦ ὁ τωρινὸς πόλεμος δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀρχὴ του; Ἀμφιβάλλω ἂν οἱ Τούρκοι μὲ τὸ ἐθνικιστικὸ τους πολιτικὸ πρόγραμμα θὰ μᾶς εἶχαν τόσο καλὰ, ὥστε νὰ προτιμήσουμε γιὰ συμμάχους ἀφ' αὐτοῦ; τοὐλάχιστο τσακάρω χρονῶ νεοτουρκικὴ πολιτικὴ ἀπόδειξε πῶς τέτιο πράμα δὲν μπορούσαμε νὰ ἐλπίζουμε. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ μείνουμε ἔξω ἀπ' τὸν πόλεμο; καὶ ἂν ἔξαφνα ἡ μοιρασιά γίνονταν χωρὶς ἐμᾶς, νὰ παίζουμε ὑστερα ρόλο Ρουμανέζικο, ὅσο κι ἂν εἶναι ἀφ' αὐτοῦ διπλωματία;

Μὰ χαμένα λόγια· ἡ συζήτηση τώρα εἶναι περιττή· ἔτι ἔγινε ἔγινε. Ὅ,τι πρέπει νὰ σκεφτοῦμε **τώρα** εἶναι τί πρέπει νὰ γίνῃ **τώρα**.

Καημένες Σαραντακλησιές! καημένη πατρίδα! Δὲ θέλω νὰ πῶ, ὅπως ἐκεῖνος—καταλαβαίνω τὴν πίκρα τῆς καρδιάς του—ποῦ ἔγραψε στὸ Βροῦτο γιὰ τοὺς Ἑλληνες πολιτικούς «Δὲ σᾶς θέλουμε, μὴ μᾶς σκοτίζετε πιά». (Νουμάς ἀριθ. 497 σελ. 547). **Σᾶς θέλουμε, σᾶς θέλουμε!** Ἄν εἴμασ' ἐμεῖς τὰ «ἐξιλαστήρια θύματα», μὲ χαρὰ πᾶμε στὸ βωμό, ἂν πρέπει νὰ πᾶμε· θὰ ξεροκαταπινοῦμε, θὰ τὸ πάροουμε ἀπόφαση πιά πῶς γιὰ μᾶς δὲν ἔχει λεφτεριά, γιὰτὶ γιὰ μᾶς λεφτεριά θὰ πεῖ μητέρα Ἑλλάδα, ὅπως γιὰ κάθε Ἑλληνα, σ' ὅποιον μέρος τῆς Τουρκίας κι ἂν βρίσκεται· ἀνόητη ἐλπίδα γιὰ μᾶς ποῦ εἴμαστε ἀπόμερα.

Σᾶς θέλουμε, νέαι πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδας μας, σᾶς θέλουμε γιὰ νὰ φροντίσετε τοὐλάχιστο νὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ ζήσουμε ἡσυχὰ καὶ πάνω. Δίνουμε καθάριο Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ 400000 καὶ παραπάνω μόνον στὴ Θράκη, πληθυσμὸ ἔξυπνο καὶ ἐργατικόν. Μὴ δόστε λοιπὸν τίποτε ἀπ' ἔτι πῆραμε ποῦναι ἔλα διὰ καὶ μᾶς· φροντίστε νὰ διατηρηθοῦν τὰ σχολεῖά μας καὶ οἱ ἐκκλησιές· ὁ ἐθνισμός μας. Γιατὶ ἄρχισαν καὶ ἔλα νὰ μουρμουρίζουν πῶς θὰ μᾶς τὰ πάρουν. Φροντίστε καὶ γιὰ τὴ ζωὴ μας ἀκόμα· γιὰτὶ πολῖτες ἀξιώσιμοι, ποὺ ὁ Τούρκος δὲν τοὺς πείραξε, ὁ Βούργαρος ὁ σύμμαχος τοὺς μπάτσισε καὶ τοὺς καμτσίκωσε· καὶ ὁ βουργάρικος μπάτσος εἶναι βαρὺς, καὶ τοῦ βουργάρου τὸ καμτσίκι τσούζει.

Σᾶς θέλουμε, γιὰ νὰ φροντίστε, μὴ τυχόν γίνῃ σ' ἀφ' αὐτὰ τὰ μέρη καμιά ἀφτοχτονία ἐθνικὴ, ὅπως